

# Lise Serritslev Petersen

Hjemland 24. juni 1912 - 11. maj 2002

Sanserne skal sove deres æblesøvn i jord, søvnen drømme osmotisk i vand.

I vestenvinden suler, i østenvinden råger, i søndenvinden sejlere, i nordenvinden lærker.

Sydpå skinnede fjorden om vinteren, fuglene var sårløse silhuetter, men porøse, monader uden image; over fjordland cirkulende svæv og transparens, over flodland fjersættende udvikling opad.

Der var et hjemland, nærvær, som indvirkede i landskabet vækstvæv, og i rodfæstet stigning: mælkeversefødder.

Under hjertet groede amfibier, fostre, de bevægede deres skuldre som vinger og lyttede til meteorer, de fløj i månenætter og fødtes.

Fortællersken syede fjerklædninger til sine børn. Under poppeltræet så sjælfuglen staden glimte, under birketræet så hun fortællersken sy. Mens julen var vinter og påsken forår, strandede sjælfuglen på salt og forvandlede. Mens sjælfuglen forvandlede, begærede massen at korsfæste fortællersken, som syede fjerklædninger.

Der var et fjordland indvirket med flodland, fortællersken sammenføjede flodtid, flodløb, og dannede et hjemland, et vækstmønster strømmende, et nonchalant kardiogram versus viljen til uniform.

Narcissus strandet blev suspenderet i ræsonnans, opløst sjæl, forstandsspil smeltet; så ville hun lære af sin moder at se.

Narcissus opløst var sjælfugl plagende: sy mit svagsind fast til håbet, sy min krysterånd fast til troen, frels min pinesjæl fra "det Ord Evighed".

*Hjemland*

Undervejs i forvandling så sjælfuglen Jerusalem, hvor massen fejrede påsken i ekstremer. "Hund!" råbte de hundrede gange hundrede og mente Jesus.

Undervejs i forvandling så sjælfuglen landsbyen, hvor massen fejrede påsken i ekstremer. "Hunde!" råbte de hundrede gange hundrede og mente fugle.

Der var et fjordland indvirket med flodland, tveland cyklisk helet hver årstid; fortællersken skrev græsskrift, strømmende kursiv, fortællinger om tænkende strå.

At se landskabet trods landsbyen, påsken trods Narcissus, tveland sammenføjet cyklisk hver årstid, landskab trods landsby.

Fortællersken, som indvirkede i landskabet sit åndedræt, indfoldede omkring sig landskabet en aften.

Fortællersken svøbt i sit landskab udåndede, så ophørte hjemlandet.

Kørte mig en tur på landet  
**Standsede pludselig op. Vendte mig om**  
Her er sket noget. Her sker intet nu  
Nu sker der noget stort. En mejetærsker!  
Stille igen. Så kører vi